

Λ Π Α Τ Η Λ Α Ι Ε Ν Δ Ε Ι Ξ Ε Ι Σ

Ὁ φθόνος καὶ ἡ πρὸς ἐκδίκησιν ὀρμὴ εἶναι ἐπίσης γονεῖς τῆς συκοφαντίας. Σὺν τούτοις τὸ κακῶς ἐννοούμενον συμφέρον, ἡ φυλαργία καὶ ἄλλα πάθη αἰσχροῦ, τὰ ὁποῖα ἀμαυροῦσι τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν εἰκόνα, οὐχὶ πλέον Θεοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἀρχοντος τοῦ σκότους, εἶναι τὰ ἐλαττήρια τὰ θέτοντα εἰς κίνησιν πάντα ἐφευρετὴν κακῶν νὰ πλάττῃ ὅπως δύναται κατὰ τοῦ ἄλλου κατηγορίας διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ πάθη του. Τούτου φοβερὸν παράδειγμα εἶναι τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικὸν συμβάν, τὸ ὁποῖον, ὡς προηγουμένως εἴπωμεν, ἀπαντᾶται εἰς τὰ χρονικά τῆς Δανίας, καὶ τὸ ὁποῖον ἂν τις ἔχη κατὰ νοῦν ὅταν ἀκούῃ κατ' ἄλλου κατηγορίας ἴσως δύναται νὰ προφυλάξῃ τὸν ἀκούοντα ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ, ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, συνεργὸς συκοφαντίας, καθότι ὁ συκοφάντης ὅταν δὲν εὐρίσκη ἀκροατὰς οἱ ὁποῖοι νὰ τὸν πιστεύωσιν οὐδὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ.

Εἰς χωρίον τι τῆς Ἰουτλάνδης, Βάιλμπυ λεγόμενον καὶ κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Γρηνάσης, ἔζη ἱερεὺς Σόρεν καλούμενος. Ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦτο ἀνὴρ ἐξαιρετός, χαρακτηριστὸς ἀκεραίου, γενναϊόδωρος, φιλόξενός καὶ ἀκριβὴς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν αὐτοῦ καθηκόντων· ἀλλ' ἦτο καὶ ἄνθρωπος κράσεως ὀρμητικῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ χαλιναγωγῆσῃ, δι' ὃ καὶ ὑπέπιπτε κατὰ καιροῦς εἰς μανιώδεις θυμοὺς, οἵτινες, ὅποτε συνέβαινον, ἦσαν τῆς μὲν οἰκογενείας αὐτοῦ μάλιστα, ἑαυτοῦ δὲ ταπεινώσις. Ὡς πολλοὶ τῶν τότε δανῶν ἱερέων ἦτο τόσον καλὸς γεωργὸς, ὅσον καὶ καλὸς κήρυξ· ἀπὸ δὲ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας του, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς καλλιεργείας τῶν ἀγρῶν του ἔζη ἐν ἀνέσει. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἶχεν ἀποθάνει καὶ εἶχεν ἀφίσει εἰς αὐτὸν δύο τέκνα, μίαν θυγατέρα, ἣτις ἔμενε μετ' αὐτοῦ καὶ ἓνα υἱὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τὸν στρατόν. Εἰς χωρίον τι Ἰγγφορστρουπι λεγόμενον, ὄχι μακρὰν τῆς Βάιλμπυ, κατὰ κτηνοτρόφος τις, Μόρτεν Βροῦν ὀνομαζόμενος, ὅστις, διὰ μέσων οὐχὶ τιμίων, εἶχεν ἀποκτήσει μεγάλην περιουσίαν, καὶ ὅστις

ἐφημίζετο ὡς ἰδιοτελής καὶ τύραννος τῶν πτωχῶν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ Μόρτεν, ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ἡ αἰτήσις του οὔτε ὑπὸ τοῦ πατρὸς οὔτε ὑπὸ τῆς κόρης ἐγένετο δεκτή· εἴτε δὲ ἡ ὄρνησις, εἴτε ὁ τρόπος αὐτῆς τοσοῦτον διηρέθησαν τὸν γαμβρὸν ὥστε ὤμοσεν κρύφα νὰ ἐκδικηθῇ ἀμφοτέρους.

Μῆνας τινὰς μετὰ ταῦτα, ὅτε ἡ σκηνὴ αὕτη ἐλησμονήθη, ὁ ἱερεὺς ἔχων ἀνάγκην ἀγρότου ὑπηρετοῦ προσέλαβεν ὡς τοιοῦτον τὸν Νεῖλον Βροῦν, πτωχὸν ἀδελφὸν τοῦ πλουσίου Μόρτεν, τοῦ ἀποκλεισθέντος ἐραστοῦ. Ὁ Νεῖλος οὗτος ταχέως ἐγνώσθη ὡς ἄνθρωπος ἀνίκανος, ὀκνηρὸς, ἀναίσχυντος καὶ αὐθάδης· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο ἀκατάπαυστοι ἐπαναλήψεις λογομαχιῶν καὶ ἀμοιβαίαι ἀντεγκλίσεις μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου του. Ὁ Σόρεν πλέον ἢ ἅπαξ ἐκοπάνισε τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ εἰς τρόπον ὥστε αἱ μετὰ αὐτῶν σχέσεις οὐδόλως ἐβελτιοῦντο· ἀλλ' αἱ σχέσεις αὗται ἔμελλον νὰ ἔλθωσιν εἰς τέλος κατεσπυσμένον. Ὁ ἱερεὺς εἶχε διατάξει τὸν Νεῖλον νὰ σκάψῃ μέρος τι τοῦ κήπου· ἀλλ' ὅτε ἐξῆλθεν εὖρεν αὐτὸν οὐχὶ σκάπτοντα ἀλλ' ἀναπαυτικῶς ἀκουμβημένον ἐπὶ τοῦ λίσγου καὶ θραύοντα καρῦδια, τὰ ὁποῖα εἶχε συνάξῃ, ἀφίσας τὸ ἔργον αὐτοῦ ἄπρακτον. Ὁ ἱερεὺς ἐπέπληξεν αὐτὸν μετὰ θυμοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀπήιτησεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ ἐργασία του νὰ σκάπτῃ τὸν κήπον, τότε ὁ Σόρεν ἐράπισεν αὐτὸν δις εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄνθρωπος ρίψας κατὰ γῆς τὸν λίσγον, ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου ὁ γέρων ἱερεὺς, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἔλαβε τὸν λίσγον καὶ κατέφερε δι' αὐτοῦ ἀρκετὰ κτυπήματα κατὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του· ὁ Νεῖλος ἐπέσε κατὰ γῆς ἀναίσθητος· ὅτε ὁμως ὁ κύριός αὐτοῦ καταφοβισμένος ἐσῆκωσεν αὐτὸν, ἀπεσπᾶσθη ἀπ' αὐτοῦ, ἐπήδησε τὸν φράκτην καὶ ἔφυγε πρὸς τὸ πλησιόχωρον δάσος. Ἐκτοτε οὐδόλως πλέον ἐφάνη καὶ πᾶσα περὶ αὐτοῦ ἔρευνα εἰδείχθη ματαία. Ταῦτα κατέθεσεν ὁ ἱερεὺς περὶ τοῦ συμβάντος.

Μετ' ὀλίγον φῆμαι ἀσυνήθεις ἤρχισαν νὰ

διαδίδονται εις τὰ περίχωρα, καὶ ὡς ἦτο ἐπό-
μενον ἔφθασαν καὶ εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ ἱερέως.
Ὁ Μόρτεν Βροῦν ἤρχισε νὰ λέγῃ ὅτι «θὰ κά-
μη τὸν ἐφημέριον νὰ εὕρῃ τὸν ἀδελφόν του
καὶ ἂν ἀκόμη ἦναι χωμένος ὑπὸ τὴν γῆν.»
Ὁ Σόρεν πάρα πολὺ ἐπειράχθη διὰ τὴν συ-
κοφαντίαν ταύτην, καὶ μὲ ἐξοδὰ του ἐνήργη-
σεν ἐρευνᾶς διὰ τὸν χαμένον ἄνθρωπον· πλὴν
αἱ ἐρευνᾶί του ὄλως διόλου ἀπέτυχον. Πρὶν
ὅμως καὶ ἡ ἀποτυχία τῆς ἐρεύνης γνωσθῆ,
ὁ κτηνοτρόφος διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπει-
λήν του, ἀνεφέρθη εἰς τὸν δικαστήν, λαβὼν
μεθ' ἑαυτοῦ ὡς μάρτυρας Λάρσενόν τινα χω-
ρικὸν καὶ τὴν χήραν καὶ θυγατέρα γεωργοῦ
τινος Κάρστεν, ἐπὶ τῶν μαρτυριῶν τῶν ὁποί-
ων βασιζόμενος ἐξέφρασε τὴν ὑπόψιν αὐ-
τοῦ ὅτι ὁ ἱερεὺς εἶχε φονεῦσαι τὸν ἀδελφόν
του. Ὁ δικαστὴς παρέστησεν εἰς αὐτὸν τὸν
κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχε κατηγορῶν τό-
σον σοβαρῶς τὸν ἱερέα καὶ συνεβούλευσεν αὐ-
τὸν νὰ σταθμίσῃ καλῶς τὸ πρᾶγμα μήπως
ἀκολούθως εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Ἄλλ' ὁ
Μόρτεν ἐπέμενε εἰς τὴν γνώμην του καὶ τό-
τε αἱ μαρτηρίαὶ κατετέθησαν. Ἡ χήρα Κάρ-
στεν κατέθεσεν ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν
ὁ Νεῖλος Βροῦν ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ ἐφημερίου,
αὐτὴ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Ἐλση διερχόμεναι ἔ-
ξωθεν τοῦ κήπου τοῦ ἱερέως κατὰ τὸ ἀνατο-
λικὸν μέρος ἤκουσάν τινα νὰ κράζῃ τὴν Ἐλ-
σην. Ἦτο ὁ Νεῖλος ὅστις εὐρίσκειτο ὀπισθεν
τῶν λεπτοκαρυῶν καὶ ὅστις παραμερίσας
τοὺς κλάδους, ἠρώτα τὴν Ἐλσην ἐὰν ἤθελε
λεπτοκάρυα. Ἡ Ἐλση ἔλαβε μερικά καὶ
τὸν ἠρώτησε τί κάμει ἐκεῖ; ἐκεῖνος ἀπεκρίθη
ὅτι ὁ ἱερεὺς τὸν ἔστειλε νὰ σκάπη καὶ ὅτι ἡ
ἐργασία δὲν τοῦ ἤρχετο καὶ ἐπρότιμα νὰ σπᾶ
λεπτοκάρυα. Ἀκριβῶς τότε ἤκουσαν θύραν
τινὰ τῆς οἰκίας νὰ ἀνοίξῃ, καὶ ὁ Νεῖλος εἶπε
«Τώρα βάλλετ' αὐτὴ καὶ ὄ' ἀκούσετε μίαν δι-
δαχὴν.» Ἀμέσως ἔπειτα ἤκουσαν (δὲν ἰδύ-
ναντο ὅμως νὰ βλέπωσιν, ἐπειδὴ ὁ φράκτης
ἦτο πολὺ ὑψηλὸς καὶ πυκνός) πῶς οἱ δύο ἐ-
μάλωναν, καὶ πῶς ὁ εἰς ἀνταπέδιδεν εἰς τὸν
ἄλλον. Ἐπὶ τέλους ἤκουσαν τὸν ἱερέα κρά-
ζοντα, «Θὰ σὲ δέρνω, σκύλε, ἕωσού μείνης
νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας μου.» Τότε ἠκούθη-
σαν ἤχοι ὡς ραπισμάτων καὶ τότε ἤκουσαν
τὸν Νεῖλον ἀποκαλοῦντα τὸν ἱερέα ἀγύρτην
καὶ δῆμιον. Εἰς ταῦτα ὁ ἱερεὺς οὐδόλως ἀ-
πήντησεν, ἀλλὰ ἤκουσαν δύο κτύπους καὶ
εἶδον τὸ σίδηρον καὶ μέρος τοῦ ξύλου λίσγου

τινὸς νὰ κινήθῃ δις ἄνωθεν τοῦ φράκτου·
ἀλλ' εἰς τίνος χεῖρας ὁ λίσγος εὐρίσκειτο δὲν
ἠδύνατο νὰ διακρίνωσι. Μετὰ τοῦτο, τὸ πᾶν
ἐντὸς τοῦ κήπου ἠσύχασεν, οἱ δὲ γυναῖκες
ἐπτοημένοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.
Ὁ Λάρσενος κατέθεσεν ὅτι τὴν ἐσπέραν
τῆς ἐπομένης ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Νεῖλος εἶχε
γίνει ἄφαντος, ἐπιστρέφων πολὺ ἀργὰ ἐκ τῆς
Τολστρούφης εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διερχό-
μενος ὀπὸ τὸ νότιον μέρος τοῦ κήπου τοῦ
ἱερέως, ἤκουσεν ἐντὸς τοῦ κήπου κτύπους
σκάπτοντος· κατ' ἀρχὰς μᾶλλον ἐφοβήθη
ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο φεγγάρι ἀπεφάσισε νὰ μᾶθη
τις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔσκαπτεν εἰς τὸν
κήπον· ἐξέβαλε τὰς ξυλῖνας του ἐμβάδας,
ἀνέβη εἰς τὸν φράκτην καὶ παρεμέρισε τοὺς
κλώνους τῶν λεπτοκαρυῶν διὰ νὰ ἴδῃ. Τότε
εἶδε τὸν ἱερέα φοροῦντα τὸ πράσινον φόρεμα,
τὸ ὁποῖον συνήθως ἔφερε μὲ λευκὸν νυκτικὸν
σκοῦφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ σκάπτοντα τὴν
γῆν μὲ λίσγον· ἀλλὰ νὰ ἴδῃ πλέον τι τούτου
δὲν ἠδυνήθη, ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς ἐστράφη ὡς ἐὰν
ἦχος τις ἐξαφνα εἶχε φθάσει τὰς ἀκοάς του,
ὁ δὲ μάρτυς φοβούμενος μὴ φανερωθῆ κατέ-
βη καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ τὰς καταθέσεις ταύτας τῶν μαρτύ-
ρων ὁ κτηνοτρόφος Μόρτεν ἐζήτησε νὰ θέσω-
σιν ὑπὸ κράτησιν τὸν ἱερέα. Ἄλλ' ὁ δικαστὴς
ὅστις ἦτο φίλος τοῦ ἱερέως ἐπιθυμῶν εἰ δυνα-
τὸν νὰ ἀπομακρύνῃ σκάνδαλον τοιοῦτον, ἐ-
πρότεινε νὰ μεταβῶσιν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὴν ἐ-
φημερίαν ὅπου ὁ ἱερεὺς ἠθέλεν ἐξηγήσει εἰς
τρόπον καθησυχαστικὸν τὰ πρᾶγματα ταῦ-
τα. Ὁ Μόρτεν συγκατετέθη εἰς τοῦτο καὶ ὁ-
λοι ὁμοῦ ἐκίνησαν. Πλησιάζοντες εἰς τὴν οἰ-
κίαν εἶδον τὸν ἱερέα ἐρχόμενον εἰς προῦπᾶν-
τησίαν των. Τότε ὁ Μόρτεν ἔτρεξεν ἐμπρὸς
καὶ ἀγρείως κατηγόρει τὸν ἱερέα ὡς φονέα
τοῦ ἀδελφοῦ του, προσθέτων ὅτι ἔρχεται μετὰ
τοῦ δικαστοῦ διὰ νὰ κάμῃ ἐρευνᾶν πρὸς ἐξεύ-
ρεσιν τοῦ νεκροῦ σώματος. Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς οὐ-
δόλως ἀπαντήσας ὑπέδεχθη εὐγενῶς τὸν δι-
καστήν καὶ παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους
τῆς οἰκίας του οἵτινες εἶχον συναχθῆ νὰ βοη-
θῶσιν εἰς τὴν μέλλουσαν γενέσθαι ἐρευνᾶν.
Ὁ Μόρτεν διευθύνθη ἀμέσως ἐντὸς τοῦ κή-
που, καὶ ἀφοῦ δι' ὀλίγην ὥραν παρετήρησεν
ὑπέδειξε μέρος τι καὶ ἐκεῖ προσεκάλεσε τοὺς
ἀνθρώπους νὰ σκάψουν· ἤρχισαν νὰ σκάπτω-
σι καὶ ὁ Μόρτεν μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐβο-
ήθη· ἀλλ' ἀφοῦ ἔσκαψαν ὀλίγον τὸ ἔδαφος

ἐφάνη τόσο σκληρὸν ὥστε ἦτο φανερώτα-
τον ὅτι δὲν εἶχε ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μετα-
κινήθῃ. Ὁ Σόρεν, ὅστις ἠσύχως παρετήρει,
εἶπε τότε εἰς τὸν Μόρτεν· «Συκοφάντα, τί ἐ-
κέρδησες ἀπὸ τοὺς κόπους τούτους;» Ἄντι
νὰ ἀπαντήσῃ ὅμως ὁ Μόρτεν ἐστράφη πρὸς
τὸν Λάρσενον καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ εἶχε
ἰδεῖ τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ἱερέα σκάπτοντα.
Ὁ Λάρσεν ἐδείξε σωρὸν τινα ἀπὸ γούλας,
ξηρὰ χόρτα καὶ ἄλλα ἀχρηστα πρᾶγματα καὶ
εἶπεν ὅτι ἐκεῖ τῷ ἐφαίνετο. Τὰ φρόκαλα ἀ-
μέσως μετεκινήθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἤρχι-
σαν νὰ σκάπτωσι τὴν γῆν. Μόλις ἔσκαψαν
ὀλίγον καὶ εἰς τῶν ἀνθρώπων ἀνέκραξε «Θεέ
μου!» ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου στραφέντες καὶ οἱ
ἄλλοι εἶδον τὸν γύρον πύλου τινὸς ἐξωθεν τοῦ
χώματος. «Τοῦτο εἶναι τὸ καπέλλον τοῦ Νεῖ-
λου,» ἀνέκραξεν ὁ Μόρτεν, «τὸ γνωρίζω κα-
λὰ, ἐδῶ χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν εὕρωμεν. Σκάπτε-
τε.» ἤρχισαν λοιπὸν μετὰ πολλῆς ἐνεργείας
νὰ σκάπτωσι. Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη βραχιῶν
τις καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ὀλόκληρον νεκρὸν
σῶμα, ἐξετάφη. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἦτο ὁ
χαμένος ἄνθρωπος. Ἐκ τοῦ προσώπου δὲν
ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρισθῆ ἐπειδὴ ἡ διάλυσις
ἤρξατο οἱ δὲ χαρακτηριστοὶ ὡς ἐκ τῶν πληγῶν
εἶχον καταστήσει εἰς δυσμορφίαν· ἀλλὰ πάν-
τα τὰ φορέματα μέχρι τοῦ ὑποκαμίσου τὸ ὁ-
ποῖον ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀνεγνωρίσθησαν
ὑπὸ τῶν συνυπηρετῶν του· ὡς καὶ ἐνώπιόν τι
τὸ ὁποῖον εὐρέθη εἰς τὸ ἀριστερὸν ὠτίον τοῦ
νεκροῦ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ
Νεῖλος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἔφερεν.

Οὐδεμία ὑπεκφυγὴ πλέον ὑπῆρχεν. Ὁ ἱε-
ρεὺς κατὰ νόμον ἔπρεπε νὰ κρατηθῆ ἀμέσως
καὶ πραγματικῶς ἐκουσίως παρεδόθη ἀπλῶς
διαμαρτυρούμενος περὶ τῆς ἀθωότητός του.
«Ὅλοι αἱ ἐνδείξεις εἶναι ἐναντίον μου,» εἶπε,
«καὶ βεβαίως τοῦτο πρέπει νὰ ἦται ἔργον τοῦ
Σατανᾶ καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ. Ἀλλὰ ζῆ
Ἐκεῖνος ὅστις θὰ φανερώσῃ τὴν ἀθωότητά
μου φεράτέ με εἰς τὴν φυλακὴν· εἰς τὴν μο-
ναξίαν καὶ ὑπὸ τὰ σίδηρα θὰ περιμείνω ὅ,τι
Ἐκεῖνος διατάξῃ.»

Ὁ ἱερεὺς μετεφέρθη εἰς τὰς φυλακὰς τῆς
Γρενάης τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, τὴν δὲ ἀ-
κόλουθον ἡμέραν ἤρχισαν αἱ ἀνακρίσεις του.
Οἱ πρῶτοι τρεῖς μάρτυρες ὠρκίσθησαν καὶ
ἐπεβεβαίωσαν τὰς πρώτας των καταθέσεις.
Περὶ πλέον δὲ παρουσιάσθησαν καὶ τρεῖς νέοι
μάρτυρες, ἦτοι οἱ δύο γεωργοὶ τοῦ ἱερέως καὶ

ἡ ὑπηρετρία αὐτοῦ. Οἱ δύο κατέθεσαν ὅτι τὴν
ἡμέραν τοῦ φόνου καθήμενοι πλησίον εἰς τὸ
παράθυρον ἤκουσαν καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς
τὴν ἐρίδα τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Νεῖλου καθ' ἣν
ὁ πρῶτος ἔκραξε· «Θὰ σὲ σκοτώσω, σκύλε!
θὰ σ' ἀφίσω νεκρὸν εἰς τοὺς πόδας μου!»
Προσέθησαν δὲ ὅτι καὶ δύο ἄλλας φορὰς ἤ-
κουσαν τὸν ἱερέα νὰ λέγῃ ταῦτα. Ἡ ὑπηρε-
τρια κατέθεσεν ὅτι τὴν νύκτα καθ' ἣν ὁ Λάρ-
σενος εἶδε τὸν ἱερέα εἰς τὸν κήπον αὕτη δὲν
ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ καὶ ἤκουσε τὴν θύραν
τὴν φέρουσαν ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸν κήπον νὰ
τριζῆ, ἐγερθεῖσα δὲ εἶδε τὸν ἱερέα φοροῦντα
τὸ φόρεμά του καὶ σκοῦφον νυκτικὸν καὶ πο-
ρευόμενον εἰς τὸν κήπον. Τί ἐκεῖνος ἔκαμεν
ἐκεῖ αὕτη δὲν εἶδεν, ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ἤ-
κουσε πάλιν τὸ αὐτὸ τῆς θύρας τριζιμιον.

Ὅτε ὁ ἱερεὺς ἠρωτήθη τί λέγει διὰ ταῦτα
πρὸς ἰδίαν του ὑπεράσπισιν, μετ' ἐπιστημότη-
τος εἶπεν. «Οὕτως ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ· θὰ
εἶπω καθαρὰν τὴν ἀλήθειαν. Ἐκτύπησα ναι
μὲ τὸν λίσγον τὸν ἄνθρωπον ἀλλ' οὐχὶ καὶ
εἰς τρόπον νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς
χεῖράς μου, καθότι πηδήσας τὸν φράκτην ἔ-
φυγεν ἀπὸ τὸν κήπον. Τί συνέβη εἰς αὐτὸν
ἔπειτα καὶ πῶς εὐρέθη ἐντὸς τοῦ κήπου μου
θαυμμένος ἀγνοῶ. Καθόσον ἀφορᾶ τὰς κατα-
θέσεις τοῦ Λάρσενου καὶ τῆς ὑπηρετρείας,
ὅτι δηλαδὴ μὲ εἶδον εἰς τὸν κήπον τὴν νύκτα
τοῦτο ἢ ψεῦδος εἶναι, ἢ διαβολικὸν τι τέχνα-
σμα. Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ! οὐδένα ἔ-
χω ἐπὶ τῆς γῆς ὅστις νὰ ὀμιλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ·
τὸ βλέπω φανερά· ἂν δὲ καὶ ὁ ἐκ τοῦ οὐρα-
νοῦ μάρτυς σιωπήσῃ οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ πρά-
ξω ἢ νὰ κλίνω εἰς τὴν ἀνεξιχνίαστον Αὐτοῦ
θέλησιν.»

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας αἱ ἀνακρίσεις ἐπα-
ναλήφθησαν καὶ δύο νέοι μάρτυρες παρουσιά-
σθησαν ἀκόμη. Οὗτοι διεκήρυξαν ὅτι τὴν περὶ
τῆς ὀλοῦς νύκτα ἔτυχον περιπατοῦντες εἰς
τὸν δρόμον τὸν φέροντα ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ
ἱερέως εἰς τὸ δάσος καὶ εἶδον ἄνθρωπον ἐρχόμε-
νον ἐκ τοῦ δάσους καὶ φέροντα σάκκον εἰς
τὸν ὄμῶν του· οὗτος διελθὼν πλησίον αὐτῶν
διηθύνθη πρὸς τὸν κήπον. Τὸ πρόσωπόν του
δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσιν ἐπειδὴ τὸ στόμιον
τοῦ σάκκου ἐκρέματο ἐμπροσθεν αὐτοῦ· ἀλλ'
ἐπειδὴ τὸ φῶς τῆς σελήνης καλῶς ἐφώτιζε
τὰ ὀπίσθιά του διέκρινον ὅτι ἐφόρει πρασινω-
πὸν φόρεμα καὶ λευκὸν νυκτικὸν σκοῦφον.
Πλησιάζας τὸν κήπον ἐγένετο ἄφαντος. Ἄ-

μα ὁ ἱερεὺς ἤκουσε τὴν κατάθεσιν τῶν μαρτύρων τούτων καὶ ἀμέσως τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο ὠχρὸν καὶ μὲ φωνὴν διακεκυμμένην ἐκράξε «λειποθυμῶ!» τόσον δὲ κατεβλήθη ὥστε ἐφέρθη εἰς τὴν φυλακὴν ὀπίσω. Ἐκεῖ δὲ ἀφοῦ πολὺ ὑπέφερε τέλος πρὸς μεγάλην τῶν ἀκουσάντων ἐκπληξίν ἐξωμολογήθη εἰς τὸν φίλον του τὸν δικαστὴν ὅστις τὸν συνέλαβε, τὰ ἐξῆς. «Ἐκ νεότητός μου, ἀφ' ὅτου ἐνθυμοῦμαι, πάντοτε ὑπῆρξα ἐμπαθὴς, φίλερις καὶ ὑπερήφανος· δὲν ὑπέφερον ἀντιλογίαν. ἤμην πάντοτε ἑτοιμος νὰ κτυπῶ. Ἐντούτοις οὐδέποτε ἀφῆκα τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ ἐπὶ τῆς ὀργῆς μου, οὐδὲ ἐφύλαξα κακὸν κατ' οὐδενός. Ὅτε ἤμην παῖς ὀργισθεὶς ἐφόνευσα ἕνα σκύλον φαγόντα τὸ γεῦμά μου, τὸ ὅποιον εἶχον ἀφίσει νὰ εὔρῃ. Ὅτε ἤμην μαθητὴς ἐπῆγα εἰς ἄλλας πόλεις καὶ ἡμέραν τινὰ εἰς Λεῖψειαν ἐρίτας πρὸς Γερμανὸν τινὰ νεανίαν τὸν ἐκτύπησα τόσον ἐπικινδύνως ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ. Διὰ τὴν πράξιν ταύτην, τὸ αἰσθάνομαι, ἔπρεπε νὰ πάθω τὸ πάθημα τοῦτο, τὸ ὅποιον μετὰ τόσα ἔτη μὲ κατέβαλεν· ἀλλὰ ἡ ποινὴ πίπτει ἐπὶ τῆς ἀμαρτωλοῦ κεφαλῆς μου δεκαπλασία καὶ τώρα ὅτε ἡ ἡλικία μὲ κατέλαβεν, ὅτε εἶμαι ἱερεὺς, ὅτε εἶμαι πατήρ. ὦ, Πάτερ, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς! ἐνταῦθα ἡ πληγὴ εἶναι ὀδυνηροτέρα!»

Μετὰ παῦσιν ὀδυνηρὰν ἐξηκολούθησεν. «Ἦδη θέλω ἐξωμολογηθῆ τὸ κακούργημα τὸ ὅποιον διέπραξα, ἀλλὰ τοῦ ὀποίου ἐντούτοις δὲν ἔχω πλήρη συνείδησιν. Ὅτι ἐκτύπησα τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον μὲ τὸν λίσγον γινώσκω πολὺ καλά, ἀλλ' ἂν τὸν ἐκτύπησα μὲ τὸ ὀξύ μέρος ἢ μὲ τὸ ἄλλο ἐν τῇ τυφλώσει τοῦ πάθους μου, δὲν διέκρινα· προσέτι ἔπεσε κάτω καὶ ἀσπλούθως πάλιν ἐσηκώθη καὶ ἔφυγεν. Ταῦτα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μετὰ θετικότητος γινώσκω. Τὰ ἀκόλουθα—οὐρανὲ βοήθει μοι—τέσσαρες μάρτυρες εἶδον· δηλαδή ὅτι ἔφερα τὸ πτώμα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ὅτι ἔλαψα αὐτό· ὅτι δὲ τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι κατ' ἀρχὴν ἀληθὲς βιάζομαι νὰ τὸ πιστεύσω, καὶ ἰδοὺ διατί. Τρεῖς ἢ τέσσαρες φορές ἐν τῇ ζωῇ μου, καθόσον γινώσκω, συνέβη νὰ περιπατῶ κοιμώμενος. Τὴν τελευταίαν φοράν (πρὸ ἐννέα περίπου ἐτῶν) ἦτο ἡ προτεραία ἡμέρα καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ἐκφωνήσω λόγον εἰς τὴν κηδεῖαν ἀνθρώπου ἀποθανόντος ἐξαφνα φοβερόν θάνατον. Μὴ εὐρίσκων δὲ κείμενον

νὰ λάβω ὡς βᾶσιν τοῦ λόγου μου, αἴφνης ἐνεθυμήθην τὸ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνος σοφοῦ (τοῦ Σώλωνος) «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.» Νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ρητὸν ἐθνικοῦ φιλοσόφου ὡς βᾶσιν λόγου χριστιανικοῦ δὲν μοι ἐφαίνετο πολὺ πρόσφορον· τότε ὁμως ἐνεθυμήθην ὅτι ἡ αὐτὴ γνώμη ἐκφράζεται καὶ μὲ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις εἰς ἕν ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς. Ἐξήτησα ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω τὸ μέρος. Ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη· ἤμην κατάκοπος ἀπὸ ἄλλας ἐργασίας· λοιπὸν μετέβην εἰς τὴν κλίνην μου καὶ ταχέως ἀπεκοιμήθην. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐγερθεὶς ἐνωρὶς ἐκάθησα εἰς τὸ γραφεῖόν μου πλὴν ὁ θαυμασμός μου δὲν εἶχεν ὄρια. Ἐπὶ φύλλου χάρτου μὲ γράμματα μεγάλα ἀνέγνωσα «Ἐπὶ τῆς τελευταίας μὴ μακάριζε μηδένα» (Σοφία Σιραγιά. 28) Καὶ τοῦτο δὲν ἦτο ὄλον· εὔρον ὀλόκληρον λόγον ἐπικηδίων, σύντομον ἀλλὰ καλὸν ὅσον καὶ ἄλλους λόγους οὓς εἶχον ἄλλοτε συντάξει καὶ ὅλα ταῦτα γεγραμμένα μὲ τὴν χεῖρά μου· Ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ οὐδεὶς καθ' ἃ γινώσκω ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ· ἐνόησα λοιπὸν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ ἔγραψε τὸν λόγον. Καὶ πρὸ ἐξ δὲ ἀπὸ τούτου περίπου μηνῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν θαυμάσιον τρόπον, εἶχον μεταβῆ τὴν νύκτα κοιμισμένος εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἔλαβα ἐν μανδύλιον ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, ὅπου τὸ εἶχον λησμονήσει. Σημειώσατε ἤδη ὅτε τὸ πρῶν οἱ μάρτυρες κατέθεσαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι εἶδον τὴν νύκτα ἄνθρωπον φοροῦντα τὰ φορέματά μου καὶ φέροντα σάκκον, ἀμέσως ἢ ὑπνοβασία μου μοι ἦλθε κατὰ νοῦν· τότε ἐνεθυμήθην ὅτι τὴν ἐπομένην πρωΐαν μετὰ τὴν νύκτα καθ' ἣν τὸ πτώμα πρέπει νὰ ἐτάφη, ἐθαύμασα εὐρῶν τὸ φόρεμά μου ἐπὶ τοῦ πατώματος, ὅπισθεν τῆς θύρας, ἐνῶ πάντοτε συνθίξω νὰ τὸ κρεμῶ εἰς τὴν καθέκλαν πλησίον τῆς κλίνης μου. Τὸ δυστυχὲς οὐμα τοῦ ἀκρατήτου καὶ φθοροποιοῦ μου πάθους, πρέπει, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, νὰ ἀπέθανεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν ὑπνοβασίαν μου πρέπει νὰ τὸ ἠκολούθησα ἐκεῖ. Ναι,—ὁ Κύριος νὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇ!—οὕτως ἔγεινεν, οὕτως πρέπει νὰ συνέβῃ!»

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πεφυλακισμένος ἐκηρύχθη ἐνοχος θανάτου, ποινὴν ἣν πολλοὶ ἀνεγνώρισαν ὡς πολὺ οὐστηρὰν καὶ ἦτις πολλοὺς ἠνάγκασε νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ καταδίκου, καὶ ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἂν

οἴστατο εἰς τῶν φίλων του τὰ σχέδια ἠδύνατο νὰ φύγῃ. Ὁ δεσμοφύλαξ ἠγοράσθη, ἀκάτιον δὲ ἀλίεως ἦτο ἑτοιμον νὰ μεταφέρῃ τὸν φυγάδα εἰς Σουηδικὸν ἔδαφος, ὅπου θὰ ἦτο μακρὰν παντός κινδύνου. Ἀλλ' ὁ Σόρεν ἠρνήθη νὰ φύγῃ. Δὲν ἐφοβείτο, εἶπε, τὸν θάνατον, καὶ δὲν ἤθελε νὰ στιγματισθῇ διὰ δραπετεύσεως. Διετήρησε δὲ τὴν ἀταραξίαν του μέχρι τέλους, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκρίωματος ἀπέτεινε λόγον πρὸς τοὺς παρευρισκομένους, λόγον νευρώδη, ὃν συνεθεσεν ἐν τῇ φυλακῇ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἐπραγματεύετο δὲ περὶ τοῦ θυμοῦ καὶ τῶν ὀλιβερώων αὐτοῦ ἀποτελεσμάτων, ἀναφέρων ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸ φοβερόν ἀμαρτήμα εἰς τὸ ὅποιον ὑπέπεσεν. Ἀκολούθως ἐξήγαγε μόνος τὸ ἐνδύμα του, ἔδωσε μόνος τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν μάχαιρον τοῦ δημίου.

Μετὰ ἐν καὶ εἴκοσιν ἔτη ἀφ' ὅτου ὁ ἱερεὺς Σόρεν τοῦ Βαίλπου κατηγορήθη, ἐδικάσθη, κατεδικάσθη καὶ ἐθανατώθη ὡς φονεύσας τὸν ὑπῆρέτην του, γέροντις ἐπαίτης ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλσὸν, πλησίον τοῦ Βαίλπου, ἐξήτει ἐλεημοσύνην. Ὁ ἐπαίτης ὁμοίαιε πολὺ μὲ τὸν κτηνοτρόφον τοῦ Ἰγκφορστοῦφ Μόρτεν Βρούν, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ἠρεύνα μετὰ περιεργείας καὶ ἀνησυχίας περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια πρὸ πολλοῦ εἶχον γίνεαι. Ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀλσὸς, ὅστις εἶχε θάψει τὸν Σόρεν, προσεκάλεσε τὸν ἐπαίτην εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἐκεῖ ἐξηκρίβωσεν ὅτι ὁ ἐπαίτης ἐκεῖνος οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ Νεῖλος Βρούν, διὰ τὸν ὑποτιθέμενον φόνον τοῦ ὀποίου ὁ ἱερεὺς Σόρεν ὑπέστη τὸν ἄτιμον τοῦ κακούργου θάνατον. Ἄν οὗτος ἀπέθνησκε πρὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μόρτεν βεβαίως ἢ ἀλήθεια, ἦτις ἐπὶ τόσον χρόνον ἦτο κεκρυμμένη, δὲν θὰ ἐφανερώνετο, καθότι ὁ Νεῖλος μόνον ὅταν ὡς ἐκ τύχης ἤκουσε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Μόρτεν ἦλθε διὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτοῦ. Ἄμα ὁ ἄνθρωπος ἤκουσε τὴν φοβερὰν ἱστορίαν καὶ τὴν σκληρὰν τύχην τοῦ ἱερέως, πρώην κυρίου του, κατελήθη ὑπὸ φρίκης ἀπεριγράπτου. Τότε ἐμαρτύρησεν ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ τραγωδία κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μόρτεν. Πλὴν τόσον ἦτο τεταραγμένος ἐξ ὅσων ἤκουσεν ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅσα τὸν ἠρώτων. Ἐξ ὅσων ὁμως ὠμολόγησε πάντες ἔμαθον τὰ ἐξῆς. Ὅταν ὁ ἱερεὺς Σόρεν ἠρνήθη νὰ δώσῃ

τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν κτηνοτρόφον Μόρτεν, οὗτος ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ λοιπὸν κατέπεισε τὸν Νεῖλον νὰ γίνῃ ὑπῆρέτης τοῦ ἱερέως καὶ τὸν παρεκίνη νὰ δυσαρεστή τὸν κύριόν του πολὺ συχνὰ ἐλπίζων ὅτι οὕτω θὰ βλάβῃ τὸν ἱερέα ὡς ἐκ ὀργήλου χαρακτήρος του· μετὰ προσοχῆς λοιπὸν ἤναπτε τὴν φλόγα τῆς ἐριδος μεταξὺ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Νεῖλου. Ὁ Νεῖλος καθεκάστην ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὸν ἀδελφόν του τὰ συμβαίοντα. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Σόρεν τὸν ἐκτύπησεν, οὗτος πηδήσας ἀπὸ τὸν φράκην τοῦ κήπευ ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἀδελφοῦ εἰς τὸν ὅποιον διηγήθη τὰ πάντα. Τότε ὁ Μόρτεν ἐκρυφεν αὐτὸν εἰς μέρος ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ κανεὶς. Ἀφοῦ παρήλθε τὸ μεσονύκτιον οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξεληθόντες τῆς οἰκίας διηθύνθησαν εἰς μέρος ὅπου δύο δρόμοι διεσταυροῦντο καὶ ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχον θάψει ἕνα αὐτόχειρα—νεὸν περίπου τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ Νεῖλου. Μὲ ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ Νεῖλου τὸ νεκρὸν σῶμα ἐξετάφη καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μόρτεν. Ἐκεῖ ἀφήρεσαν τὰ ἐνδύματά του καὶ τὸ ἐνέδυσαν μὲ τὰ τοῦ Νεῖλου, θέσαντες εἰς τὸ ὠτίον του καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ Νεῖλου ἐνώπιον. Ἀκολούθως ὁ Μόρτεν ἐκτύπησε τοῦ νεκροῦ τὸ πρόσωπον μὲ λίσγον καὶ ἔκρυψε τὸ πτώμα ἐντὸς σάκκου μέχρι τῆς ἐπομένης νυκτός ὅποτε ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸ δάσος τοῦ Βαίλπου. Ὁ Νεῖλος ἠρώτησε τί σημαίνουσιν ὅλα ταῦτα καὶ εἰς ἀπάντησιν ἤκουσε νὰ κυττάζῃ τὴν δουλειάν του καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως κυρίου του τὸ πράσινον ἐκείνου φόρεμα καὶ τὸν λευκὸν του σκούφον. Τοῦτο ὁ Νεῖλος ἠρνήθη νὰ πράξῃ καὶ τότε ὁ Μόρτεν ἐπῆγε καὶ τὰ ἔλαβεν ὁ ἴδιος, καθότι τότε ἦτο συνήθεια εἰς τὴν Ἰουτλανδίαν, καὶ εἰσέτι διατηρεῖται ἐν μέρει, νὰ μὴ κλειώσι τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν οὔτε τὴν νύκτα. Ἀφοῦ ἔγειναν ὅλα ταῦτα ὁ Μόρτεν εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Νεῖλον, «Τώρα πῆγαινε νὰ φύγῃς, πάρε αὐτὰ τὰ 100 τάλληρα καὶ πέρασε τὰ ὄρια ἐκεῖ ὅπου δὲν σε γνωρίζουν, ἀλλάξε τὸ ὄνομά σου καὶ μὴ πατήσης πλέον τὰ χῶματα τῆς Δανίας διὰ νὰ μὴ πληρώσῃς μὲ τὴν ζωὴν σου.» Ὁ Νεῖλος ἔπραξεν ὡς διετάχθη καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ διὰ παντός. Κατετάχθη στρατιώτης, ἔπαθε πολλὰ, ἔχασεν ἐν τῶν μελῶν του καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν

πατρίδα του ἑλεεινός καὶ τρισάθλιος. Οὕτω μετὰ ἐν καὶ εἰκοσιν ἔτη ἡ ἀθωότης τοῦ δυστυχούς Σόρεν ἐγένετο φανερά. Ὁ Σόρεν ἔπεσε θύμα τῆς κακεντρεχίας καὶ τῆς πρὸς ἐκδίκησιν ὀρμητικαῖοῦ σκοτισμοῦ τῶν δικαστῶν του. Εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλόῃ ὁ τάφος τοῦ ἱερέως εἰσέτι ὑπάρχει, καὶ ἀπέχει ὀλίγον ἀπὸ τὸν Κορσκόλοφον, ὅπου ὑπέστη τὴν θανατικὴν ποινὴν.

Τοιαύτη ἡ ἱστορία τοῦ ἱερέως Σόρεν. Πόσον διδασκτικὴ εἶναι περιττὸν ἡμεῖς νὰ εἰπώμεν. Οἱ ἀναγνώσται μὲς λοιπὸν ἄς ἐνθυμῶνται αὐτὴν ὅταν ἀκούωσι κατηγορίας κατὰ τινος καὶ ἄς μὴ πιστεύωσιν εὐκόλως αὐτὰς· προσέτι δὲ ἄς προσέχωμεν εἰς τὴν διαγωγὴν μας ὅπως μὴ δίδωμεν λαβὴν εἰς τοὺς ἐπιθυμῶντας νὰ μᾶς βλάπτωσιν.

—
Ὅταν βλέπετε ἄνθρωπον ἀπαγόμενον εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς τὸν θάνατον μὴ σπεύδετε νὰ εἰπέτε: Αὐτὸς εἶναι κακὸς ἄνθρωπος καὶ ἔπραξε κακούργημα τι κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

Διότι ἴσως εἶναι ἄνθρωπος ἐνάρετος, ὅστις ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅστις τιμωρεῖται διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς τυράννοους τῶν.

Ὅταν βλέπετε λαὸν ἀλυσόδετον καὶ παραδεδομένον εἰς τὸν δῆμιον, μὴ σπεύδετε νὰ εἰπέτε: Ὁ λαὸς οὗτος εἶναι λαὸς βίαιος, ὅστις ἠθέλησε νὰ διαταράξῃ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

Διότι ἴσως εἶναι λαὸς μάρτυς ἀποθνήσκων διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Πρὸ δεκαοτῶ αἰῶνων, εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ βασιλεῖς τοῦ καιροῦ ἐκείνου προσήλωσαν ἐπάνω εἰς ἕνα σταυρὸν, ἀφοῦ τὸν ἔδειρον διὰ ράβδων, ἕνα στασιαστὴν, ἕνα φλάσφημον, ὡς τὸν ἀπεκάλουν.

Τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ ὑπῆρξε τρόμος μέγας εἰς τὸν ἄδην καὶ μεγάλη χαρὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

Διότι τὸ αἷμα τοῦ ΔΙΚΑΙΟΥ εἶχε σώσει τὸν κόσμον.

ΕΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΡΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΙΑΙΟΤΟΝ

Ὅταν ὁ Περσινὺς ἦτο ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας, φίλος τοῦ τις τὸν ἐπεσκέφθη. Ἐνῶ οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν ἡγέρθη μεταξύ αὐτῶν σφοδρὰ φιλονικία, αἰφνης ὁμῶς οὐσάρως τις εἰσελθὼν παρουσίασεν

εἰς τὸν ὑπουργὸν φάκελλον. Ἀνοίξας ὁ Περσινὺς τὸν φάκελον ἀμέσως ἠλλαξε τόνον φωνῆς, ἡ ζέσις του κατηνάσθη καὶ οἱ τρόποι του ἡσύχασαν. Θαυμάσας διὰ τὴν αἰφνίδιον ταύτην μεταβολὴν ὁ φίλος καὶ περιέργως νὰ μάθῃ τὸ αἶτιον ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ φακέλλου ἐξαχθέντος πλὴν οὐδὲν ἄλλο εἶδεν ἢ χάρτην ἄγραφον! Ἡ περιέργειά ἐκεντήθη ἔτι μᾶλλον· μετὰ δὲ τινα λεπτὰ ἀποχαιριτήσας ἐξῆλθεν. Ἐξελθὼν διηυθύνθη πρὸς τὸν οὐσάρων, τὸν ὁποῖον καλῶς ἐγίνωσκε, καθὸ ὑπάρξας καὶ αὐτὸς ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργός, καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ.

— Ἐφερεις, τῷ εἶπεν, εἰς τὸν ὑπουργὸν πρὸ ὀλίγου φάκελλον ὁ ὁποῖος ἀνοιχθεὶς ἔσχεν ἔκτακτον ἐπὶ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπιρροὴν, ἐντὸς τοῦ φακέλλου ὁμῶς ἐκεῖνου οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν εἰμῆμόνον φύλλον χάρτου ἄγραφον. Τί τοῦτο ἐσήμαινε;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ οὐσάρως, σὰς λέγω τὴν ἐξήγησιν ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν κρατήσητε μυστικῶν, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ περιπλέξω ἑμαυτόν. Ὁ κύριός μου εἶναι πολὺ θερμοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐπομένως πολὺ εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ ὄρια. ἐπειδὴ δὲ ὁ ἴδιος γινώσκει τοῦτό του τὸ ἐλάττωμα μὲ παρήγγειλε νὰ προσέχω καὶ ἅμα ἡ φωνὴ του ἀρχίζει νὰ ἀκούηται εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἀμέσως νὰ θέτω φύλλον χάρτου ἐντὸς φακέλλου καὶ νὰ φέρω αὐτὸ πρὸς αὐτόν. Τοῦτο τῷ ἐπενθυμίζει ὅτι ἡ ζέσις του ἐξέρχεται τῶν ὀρίων καὶ ἀμέσως κατευνάζει ἑαυτόν. Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα τὴν φωνὴν του ὑψουμένην καὶ ἔσπευσα νὰ ἐκτελέσω τὴν εἰς ἐμὲ δοθεῖσαν ὁδηγίαν του.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Τὰ μόνα χρήματα τὰ ὁποῖα ἐξοδεύονται καλῶς, εἶναι ὅσα θεραπεύουσιν οἰκογενειακὰς ἀνάγκας.

— Εὐχαριστοῦ μὲ τὴν τράπεζαν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἠδόκησε νὰ σοὶ χαρίσῃ. Ὁ ποιήσας τὸ σκάφος γινώσκει τὸ φορτεῖον τὸ ὁποῖον σηκώνει, καὶ πῶς νὰ ἐρματιζῇ (σαβουρόνη) αὐτό. Ὁ ποιήσας τὰ πάντα καλὰ λίαν ἀδύνατον νὰ μὴ φέρῃ τὰ πάντα πρὸς τὸ καλόν. Ἐὰν εὐχαριστήσῃ με τὸ ὀλίγον, ἔχεις ἀρκετά· ἐὰν παραπονήσῃ ἔχεις περισσότερα τῶν ὄσων σοὶ πρέπουσι.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

Πληθυσμὸς Ἀγγλίας.

Κατὰ τὸν Γενικὸν καταγραφέα ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἡνωμένου βασιλείου τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας ὑπολογίζεται κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἔτους 1874 εἰς 32,412,010 ἤτοι 600,000 περιπλέον τοῦ διπλασίου τοῦ ἔτους 1801. Ὁ λαὸς τῆς Ἰρλανδίας τὸ 1874 εἶναι 5,300,485 ἤτοι μόνον 84,000 περισσότερος τοῦ 1801. Ὁ λαὸς τῆς Σκωτίας τὸ 1874 εἶναι 3,462,916 ἤτοι 212,000 πλέον τοῦ διπλασίου τοῦ 1801 ὁ δὲ λαὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλλίας τὸ 1874 εἶναι 23,648,906 ἤτοι 51 (2 ἑκατομμύρια πλέον τοῦ διπλασίου τοῦ κατὰ τὸ 1801 πληθυσμοῦ.

Δημοσιογραφία ἐν Ἀγγλίᾳ.

Σήμερον ἐκδίδονται καθ' ὅλον τὸ ἡνωμένον βασιλεῖον τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας 1585 ἑφημερίδες, διαιρούμεναι ὡς ἐξῆς. Ἀγγλία, Λονδῖνον 314· ἐπαρχίαι 915· τὸ ὅλον 1229. Οὐαλλία 58. Σκωτία 149. Ἰρλανδία 131, Νῆσοι 18. Ἐκ τούτων ἐκδίδονται καθ' ἡμερινῶς ἐν Ἀγγλίᾳ 95, ἐν Οὐαλλίᾳ 2, ἐν Σκωτίᾳ 14, ἐν Ἰρλανδίᾳ 17, ἐν ταῖς Νῆσοις 2. Παραβάλλοντες τὴν σημερινὴν δημοσιογραφίαν πρὸς τὴν πρὸ 20 ἐτῶν εὐρίσκομεν μεγάλας διαφορὰς· τότε ἐξεδίδοντο καθ' ὅλον τὸ βασίλειον 624 ἑφημερίδες ἐξ ὧν 20 καθ' ἑκάστην, ἤτοι 16 ἐν Ἀγγλίᾳ, 1 ἐν Σκωτίᾳ καὶ 3 ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἐνῶ τὸ 1874 δημοσιεύονται καὶ κυκλοφοροῦσι 1585 ἑφημερίδες, ὧν ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν 130 εἶναι κοθημεριναί, δεικνύουσαι ὅτι ὁ τύπος ἔλαβε γιγαντιαίας διαστάσεις ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ διαστήματι τῶν τελευταίων 20 ἐτῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς καθημερινὰς ἑφημερίδας, ἀνελθούσας εἰς 130 ἐξ 90 τοῦ 1854. Ἐκτὸς τῶν ἑφημερίδων, ἀριθμοῦσῶν πολλῶν ὑπὲρ τὰς 60,000 συνδρομητῶν, ἐκδίδονται ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ 639 περιοδικὰ, 242 εἶναι θρησκευτικῶν χαρακτῆρος, διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, στηριζόμενα τὰ πλεῖστα ὑπὸ ἑκατοντάδων χιλιάδων συνδρομητῶν.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΜΗΝΑ

Νέα σελήνη 28 Σεπτεμβρίου

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ πλανήτης Ζεὺς τόσον ἀφ' ἡμῶν ἀπεμακρύνθη ὥστε ἤδη εὐ-

ρίσκεται ὀπισθεν τοῦ ἡλίου καὶ ἐπομένως εἶναι ἀόρατος εἰς ἡμᾶς, ὡς κρυπτόμενος ἐντὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός· κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς νέας σελήνης, ἤτοι τὴν 28 Σεπτ. ὁ δορυφόρος τῆς γῆς μας, ὡς εὐρίσκόμενος πλησίον τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ φαινόμενον, θὰ εὐρίσκηται καὶ πλησίον τοῦ Διός. Μετὰ δύο ἡμέρας, ἤτοι τὴν 30 Σεπτ. ἡ σελήνη θέλει φθάσει πλησίον τοῦ Ἑρμοῦ, ἀνατέλλοντος ἤδη καὶ δύοντος μετὰ τὸν ὕλιον. Ἡ Ἀφροδίτη, ἣτις εἰσέτι εἶναι λαμπρὸς ἔσπερος, φαινόμενος πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τοῦ οὐρανοῦ μέρος, ἤρξατο ἤδη καταβαίνουσα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ὁποῖου πρόκειται νὰ διέλθῃ κατὰ τὴν πρωίαν τῆς 27 τοῦ ἐρχομένου Νοεμβρίου· ἡ σελήνη θὰ πλησιάσῃ αὐτὴν τὴν 2 Ὀκτωβ. τὴν δὲ ἔσπεραν θὰ διέλθῃ ἄνωθεν αὐτῆς καὶ θὰ τὴν ἐκλείψει. Τέλος τὴν 24 πλησιάζουσα ἡ σελήνη εἰς τὸν ἥλιον θὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ Ἄρεως.

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πέρις ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ δύο ρώσων ἐχόντων τριχωτὸν πρόσωπον καὶ ἐκτεθέντων εἰς Παρίους. Ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν ὁ Κ. Ρουλίνοσ παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν (Συνεδρίασις 27 Ὀκτωβρίου 1873) σημείωσιν ἐπὶ τινῶν παραδειγμάτων διπλῆς τερατομορφῆς, παρατηρηθέντων παρ' ἀνθρώποις. Ἐν ταύτῃ του τῆ σημειώσει ὁ Κ. Ρουλίνοσ φέρει πρῶτον τὸ ἐξῆς παράδειγμα, ἐρανεζόμενος αὐτὸ, ὡς λέγει, ἐκ τοῦ «Ἡμερολογίου Πρεσβείας πεμφθείσης ὑπὸ τῆς Ἰνδικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Αὔρας,» ὑπὸ Ἰωάννου Κράουφουρδ ἐκδοσις β'. ἐν Λονδίῳ 1834 τόμοι 2 εἰς 8ον. Λαμβάνει δὲ τὸ τεμάχιον ἐκ τοῦ πρώτου τόμου σελίς 318 καὶ ἐξῆς.

«Ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς Αὔαν (λέγει ὁ Κ. Κράουφουρδ, ὅστις ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐν λόγῳ πρεσβείας) ἠκούσαμεν νὰ γίνηται λόγος περὶ ἀνθρώπου ἔχοντος ὅλον τὸ σῶμα τριχωτὸν καὶ ὁμοιάζοντος πρὸς πίθηκον μᾶλλον ἢ πρὸς ἄνθρωπον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο λεγόμενον μετὰ χαρᾶς λέγομεν ὅτι ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας, ὡς ἰδίους ὁμασιν ἐντὸς ὀλίγου εἶδομεν. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἔμαθεν ὅτι ἡμεῖς περιέργοι νὰ ἴδωμεν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἔσχε τὴν φιλοφροσύνην νὰ μᾶς τὸν πέμψῃ εἰς τὴν κατοικίαν μας πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὥστε ἡδυνήθημεν ὅτε Κ.

Ουάλλισο και εγώ, να τῷ ἀποτεινόμεν ὄσος ἐρωτήσεις ἐκρίναμεν ἀναγκαίως ὅπως μάθωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ τῆν ἐκθέτω κατὰ τὰς σημειώσεις ἄς ἐλάβομεν ἐπὶ παρουσίᾳ του.

Ὀνομάζεται ὁ ἄνθρωπος Σχιού-κοάγκ και εἶναι τριάκοντα ἐτῶν ἡλικίας. Ἐγεννήθη εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Μαιγιόγγ-γῆ ἐπαρχίαν Λαός, κειμένη παρὰ τὸν ποταμὸν Σολονὲν ἢ Μαρταβάν. Ὁ Σάουπθα, ἦτο ἐπαρχος, τὸν ἐπεμφεν εἰς τὸν βασιλέα ὡς τι πρᾶγμα περιέργον, ὅτε ἦτο ἡλικίας πέντε ἐτῶν και ἐκτοτε διέμενεν εἰς Αὐαν. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι 5 ποδῶν και 21 (2) δακτύλων, ὅπερ εἶναι τὸ σύνθηρες ἀνάστημα τῶν Βιρμάνων. Παραβαλλόμενος πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἰνδοσινικοῦ γένους, ὄντας ρωμαλέους, φαίνεται ἀδύνατος και κράσεως ἄβρας. Ἡ χροιά του οὐδὲν ἔχει ἀξιοσημείωτον ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ὀλίγον λευκότερα τῆς τῶν κοινῶν Βιρμάνων. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι θαθεῖς καταστανοὶ ὀλιγώτερον ὅμως μέλανες παρὰ τὸ σύνθηρες, ὡς ἐπίσης και αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του, αἵτινες εἶναι λεπτότεραι και λειότεραι τῶν καλυπτουσῶν τὰ κρανία τῶν συμπολιτῶν του.

Ὁλον του τὸ μέτωπον, αἱ παρεαὶ του, τὰ βλέφαρα, ἡ μύτη, μέρος ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν ρωθῶων, ὁ πώγων, ἐνὶ λόγῳ ὅλον τὸ πρόσωπον, ἐξαιρουμένου μόνον τοῦ κοκκίνου μέρους τῶν χειλέων, εἶναι κεκαλυμμένον ἀπὸ λεπτὰς τρίχας. Αἱ τρίχες αὗται ἐπὶ τοῦ μετώπου και τῶν παρεῶν ἔχουσιν 8 δακτύλων μῆκος, ἐπὶ δὲ τῆς ρινὸς και τοῦ πώγωνος 4· τὸ χροιά των εἶναι φαιὸν (στακτερόν) ἀργυροειδές, ὁ σχηματισμός των εἶναι μεταξώδης ἀλλ' εἶναι εὐθείαι και οὐδόλως τείνουσι νὰ σχηματίξωσι βοστρύχους. Ἡ ἐμπροσθία και ὀπισθία ἐπιφάνεια τῶν ὠτίων ὡς και μέρος τοῦ ἀκουστικοῦ σωλήνος εἶναι ἐπίσης κεκαλυμμένη με παρομοίας τρίχας 8 δακτύλων μακράς. Ἐκ τούτου τοῦ τριχώματος τὸ πρόσωπον φαίνεται παράξενον και ἐπομένως ὁ ἄλλος ἀμφιβάλλει ἂν βλέπῃ πρόσωπον ἀνθρώπινον. Δυνατὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι οὔτε βλέφαριδας, οὔτε ὄφρεις ἔχει ἀλλὰ τῆν θέσιν αὐτῶν κατέχουσι τρίχες μεταξώδεις ὁμοίαι με τὰς καλυπτούσας τὸ λοιπὸν πρόσωπον. Ὁ Σχιού-κοάγκ μᾶς εἶπεν ὅτι τὸ περίεργον ἐκεῖνο τρίχωμα ἦτο πολὺ ἀνοικτότερον ὅτε ἦτο παιδίον ἢ τῶρα. Ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ἐκτὸς τῶν χειρῶν και τῶν ποδῶν εἶναι κεκαλυμμένον με παρομοίας τρίχας ἀλλὰ ἀραιότερας.

Κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης και ἐπὶ τῶν ὤμων αἱ τρίχες αὗται φαίνονται πυκνότεραι και εἶναι μακραι 5 δακτύλων, ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχουσι μόνον 4 δακτύλων μῆκος· τέλος δὲ εἶναι σπάνιαι εἰς τοὺς πῆχεις εἰς τοὺς μηρούς και εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἐν ἀρχῇ ὑπεθέσαμεν ὅτι τὸ περίεργον τρίχωμα ἠδύνατο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον νὰ ἀνανεώνηται δι' εἶδους μαθήματος, ἐπερχομένου περιοδικῶς ἢ ἀτάκτως ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν ἐρωτήσεων, ἄς ἀπετεινόμεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐβιάσθημεν ν' ἀλλάξωμεν γνώμη· οὐδεμία τοιαύτη φανερά ἀλλαγὴ ἐπέρχεται ἐν διαστήματι τοῦ ἔτους.

Καὶ τοι ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁ Σχιού-κοάγκ φαίνεται ὅμως εἰς τινα ὡς ἄνθρωπος πενήτηκοντα ἢ και ἐξήκοντα ἐτῶν. Τοῦτο μάλιστα δεικνύουσιν αἱ θυθισμένοι παρεαὶ του· εἰσέχουσι δὲ αἱ παρεαὶ του ἐπειδὴ ἔσωθεν δὲν στηρίζονται, ὡς εἰς πάντα κοινὸν ἄνθρωπον, ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς τραπεζιτῶν ὀδόντων. Ὅταν τῷ εἶπαμεν νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα παρετηρήσαμεν ὅτι εἰς μὲν τὴν κάτω σιαγόνα εἶχε πέντε μόνον ὀδόντας, τέσσαρας τομεῖς και τὸν ἀριστερόν κυνόδοντα, εἰς δὲ τὴν ἄνω μόνον τέσσαρας τομεῖς ὧν οἱ δύο ἄκροι ὠμοιάζον πρὸς κυνόδοντας. Οὐδὲν ἴχνος μυλοδόντων (τραπεζιτῶν) οὔτε ἄνω οὔτε κάτω ἐφαίνετο· μάλιστα λείπουσιν ἀπὸ τὰ ὀστά τῶν σιαγόνων τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου φύονται οἱ ὀδόντες οὔτοι και ὅπου αἱ ρίζαι των θὰ ἔκειντο. Οἱ πρῶτοί του ὀδόντες εἶχον διατηρηθῆ μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ σχεδὸν ἔτους και κατὰ ταύτην τὴν ἡλικίαν ἐφάνησαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους βλέπομεν. Οἱ ὀδόντες του, ὅλοι ὑγεῖς, μόνον μικρότεροι παρὰ τὸ σύνθηρες, ἐφάνησαν κατὰ τὴν φυσικὴν τάξιν, οὐδέποτε ἀπώλεσεν ὀδόντα και ἐπειδὴ οὐδέποτε εἶχε τραπεζίτας ἐδυσκολεύετο νὰ ἐνοήσῃ τί θὰ ἐκέρδαιεν ἂν ἀπέκτα.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶναι κανονικά και πᾶς τις δύναται νὰ εἰπῇ ὅτι ὡς Βιρμάνος οὐδόλως εἶναι ἄσχημος. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις δὲν εἶναι ἐστερημένος, μάλιστα μᾶς ἐφάνη ἄνθρωπος ἔμφρων και ἀνώτερος μᾶλλον ἢ κατώτερος τοῦ κοινού.

Ὁ Σχιού-κοάγκ μᾶς διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ τριχώματός του ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἤρχισε νὰ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν, ἦτοι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. Ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον

εἶχε τὰ ὠτία κεκαλυμμένα με τρίχας δύο δακτύλων μακράς και χρώματος πλησιαζόντος τοῦ λινοῦ· περὶ τὴν ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν ἤρχισε και τὸ λοιπὸν σῶμα νὰ τριχοῦται και πρῶτον ἐτριχώθη τὸ μέτωπον. Μᾶς εἶπε θετικῶς προσέτι ὅτι εἰς αὐτὸν ἢ ἐφηβικὴ ἡλικία ἤρχισε μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους.

Μετὰ δύο ἔτη ἐνουμφεύθη. «Ὁ βασιλεὺς (ἵνα μεταχειρισθῶμεν αὐτὴν τοῦ τῆν ἐκφρασιν) τότε τῷ ἐπρόσφερον δῶρον μίαν γυναῖκα.» Παρῆλθον ἐκτοτε ὀκτὼ ἔτη. Ἀπέκτησεν ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης τέσσαρα τέκνα ὅλα θηλικὰ. Τὸ μεγαλύτερον ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν και τὸ δεύτερον ἔνδεκα μηνῶν. και τὰ δύο οὐδὲν παρεῖχον σημεῖον ὅτι διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ κοινὰ παιδία.

Ἡ μήτηρ ἦτις ἐν τῇ χώρᾳ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀρκετὰ ὠραία γυνή, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς σήμερον (4 Νοεμβ. 1824) μετὰ τῶν δύο ἐπιζόντων τέκνων τῆς τὸ πρεσβύτερον, ἡλικίας περίπου πέντε ἐτῶν, εἶναι ἀληθῶς ὠροῖον παιδίον ὁμοιάζον πολὺ τὴν μητέρα του, και οὐδὲν ἔχον ἐπ' αὐτὸ πατρικὸν σημεῖον· οἱ ὀδόντες του ἐφάνησαν τὴν συνήθη ἐποχὴν και ἡ ὀδοντοφυία του ἦτο πλήρης ἐν ἡλικίᾳ δύο ἐτῶν. Ἡ μικρὰ, ἦτις εἶναι δύο ἡμισυ ἐτῶν περίπου φαίνεται ὑγείης και ρωμαλέα· ὅταν ἐγεννήθη εἶχεν εἰς τὰ ἐμπροσθεν τῶν ὠτίων τρίχας, ὅταν δὲ ἐγένεν ἐξ μηνῶν αἱ τρίχες ἐκάλυψαν ὅλην τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ὠτίου κοιλότητα· εἰς ἡλικίαν ἐνός ἔτους αἱ τρίχες ἐφάνησαν και εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος· αἱ τρίχες αὗται εἶναι ξανθαί. Δύο ἐτῶν ἐφύησαν δύο τομεῖς εἰς ἐκάστην σιαγόνα· μέχρι δὲ σήμερον οὔτοι εἶναι οἱ μόνον ὀδόντες τῆς.

Ὁ Σχιού-κοάγκ μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι εἰς τὴν οἰκογένειάν του, καθόσον γινώσκει, οὐδεὶς ποτε ἐφάνη ὁμοῖος με αὐτὸν και ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει ὅτι εἰς τὴν χώραν των εὐρέθη ποτὲ και ἄλλος τοιοῦτος.

Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου παραγράφου, προσθέτει ὁ Κ. Βουλίνος, φαίνεται ὅτι τὸ τερατώδες τὸ χαρακτηρίζον τὸν Σχιού-κοάγκ και τὴν νεωτέραν αὐτοῦ θυγατέρα, ἦτο τι σπάνιον εἰς τὴν χώραν τῶν Βιρμάνων τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν γράφει ὁ Κ. Κράουφουρδ... Ἡ γυνὴ ἦν ἀναφέρει ἢ ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων ὅτι εἶδον οἱ Ἀγγλοὶ ἐν Αὐα τὸ 1855 και ἦν δυστυχῶς ἡμέλησαν νὰ περιγράψωσι και μάθωσι τὴν ἡλικίαν τῆς, πρέπει νὰ ἦτο

τὸ ἐν λόγῳ θυγάτριον... Τὰ τερατώδη ταῦτα φαινόμενα, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι σπάνια και ἐν Εὐρώπῃ και ἐν Ἀσίᾳ και διὰ τοῦτο ἄμα παρουσιάζονται δὲν πρέπει νὰ παρέρχωνται χωρὶς νὰ σπουδάζωνται καλῶς.

Οἱ δύο Ρῶσσοι, οἵτινες σήμερον εἶναι ἐκτεθήμενοι ἐν Παρισίοις, δὲν εἶναι οἱ μόνον τριχωτοὶ ἄνθρωποι οἵτινες ἦλθον ἐκ τῆς Ρωσσίας· καθότι ἰδοὺ τί ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Βυφῶνα (Φυσ. Ἱστορ. τομ. Δ'. σελ. 574) «Εἶδομεν εἰς Παρισίους τὸ ἔτος 1774, Ρῶσσον ἔχοντα τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ τριχῶν μελανῶν οἷος ἦτο ὁ πώγων και ἡ κόμη του.»

Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ ἀνωμαλία περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ σύστημα τῶν τριχῶν διότι ἂν και οἱ ὀδόντες ἐφερόν τι ἐκτακτον, ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐκέρδιζεν ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης θὰ ἐφανέρωνε και τὸ ἀξιοπερίεργον αὐτό.»

ΧΑΡΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν Νορβηγίᾳ πλησίον τῆς Βέργης ὑπάρχει ἐκκλησία ἣτις χωρεῖ περὶ τοὺς χιλίους ἄνθρώπους και ἡ ὁποία εἶναι ἐκτισμένη ἐκ χάρτου. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς εἶναι κυκλικοῦ σχήματος, ἐνῶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς εἶναι ὀκτάγωνον. Τὰ ἐξωτερικά τῆς κοσμήματα και ὁ ἐντὸς διάκοσμος, ἢ καμαρωτὴ στέγη τῆς, ὁ νάρθηξ και τὰ κορινθιακά τῆς κιονόκρανα εἶναι λαμωμένα ἀπὸ χαρτοφύραμα τὸ ὁποῖον κατέστη ἀδιαπέρασον ἀπὸ ὑδωρ ἐντὸς διαλύσεως ἀσβέστου, ξυνογάλακτος και λευκόματος ὠν. Δὲν πρέπει ὅμως τούτο νὰ ἐξεγείρη πολὺ τὸν θαυμασμόν διότι και εἰς ἰδιοτικὰς οἰκίας και εἰς ἀτμόπλοια και εἰς δημόσια κτίρια ἀντὶ κοσμημάτων ἐκ γύψου ἢ πηλοῦ ἢ γλυφῶν μαρμάρου μεταχειρίζονται ἐν μέρει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑλικόν. Βεβαίως ἢ χρῆσις τῶν πλίνθων και λίθων εἶναι προτιμωτέρα πρὸς οἰκοδομὴν ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονὸς δεικνύει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ προῖδωμεν ποῦ τὸ τεχνικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ χάρτου θέλει σταθῆ.

Τίς πρό τινων ἐτῶν κἂν θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ καλυφθῆ δι' ὑέλων δεκαοκτὼ πλῆθρων ἐπιφάνεια; και ἐντούτοις τούτο ἐπραγματοποιήθη. Ὅταν δὲ ἀναλογιζώμεθα ὅτι ψαλμοὶ ψάλλονται ὑπὸ χιλίων στομάτων ἐν ἐκκλησίᾳ κατασκευασθεῖση ἀπὸ ῥάκη πα-

λαιά ἢ φαντασία δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὰς τολμηροτάτας τῶν πτερόγων τῆς καὶ τότε πᾶς τις τὰ πάντα θεωρεῖ κατορθωτὰ ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν χρόνων.

ΖΩΑ ΤΙΝΑ ΤΗΣ ΓΡΟΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἐν ἐκ τῶν μάλα ἀξιοσημείωτων ζῶων τῆς Γροιλλανδίας εἶναι ἡ πολικὴ λεγομένη ἄρκτος ὀνομαζομένη ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου ἐκείνου Νενούκι. Τὸ ζῶον τοῦτο ἀπαντᾶται καθ' ὅλην τὴν παραλίαν ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον· ἐντούτοις ὅμως δὲν εἶναι τόσον πολυπληθὲς ὡς πρὶν ἢ ὡς γενικῶς πιστεύεται· ἀπαντᾶται μᾶλλον εἰς τὰ βόρεια ἢ εἰς τὰ νότια μέρη καὶ σπανίως εὐρίσκεται μεταξὺ 69ο καὶ 66ο βορείου πλάτους. Φονεύονται δὲ ἀπὸ 30 ἕως 60 κατ' ἔτος, τὰ δέρματά των πωλοῦνται πρὸς 5 ριγοδάλερ (3 περίπου μετρήτια) εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἑταιρίαν. Τινὰ ἐξ αὐτῶν φονεύονται παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Φαρέουελ καὶ μεταφέρονται συρόμενα ἐπὶ τοῦ πάγου εἰς τὴν θέσιν ταύτην· τὸ μὲν δέρμα ἀνήκει εἰς τὴν πρῶτον ἰδόντα τὴν ἄρκτον, ὁ δὲ φονεύσας λαμβάνει μόνον τὸ κρέας καὶ τὸ λίπος. Τὸ ζῶον κυρίως τρέφεται ἀπὸ φύκας τὰς ὁποίας μετὰ πείσματος διώκει· εἶναι ὅμως παμφάγον καὶ δύναται ἐντὸς ὀλίγων ὥρων νὰ καταφάγη ὅσα ὠὰ εὐρίσκονται εἰς τὸν τόπον ὅπου ποτῆται.

Μετὰ τὴν πολικὴν ἄρκτον ἀξιοσημείωτον εἶναι εἶδος τι ἀλώπεκος, τερεινιάκ ἢ κάκα ὑπὸ τῶν Γροιλλανδῶν καλουμένη· τὸ ζῶον τοῦτο, οὗ ὑπάρχουσι δύο παραλλαγῆ, ἡ κυανὴ καὶ ἡ λευκὴ ἀλώπηξ, ἀπαντᾶται πολυπληθὲς εἰς τὰ νότια καὶ μεσαῖα τῆς χώρας μέρη. Εἰς τὰ βόρεια μέρη, κατεχόμενα ὑπὸ τῶν Δανῶν, εἶναι σπανία, ἀπὸ τὴν Οὐπερβαίναν ὅμως μέχρι τοῦ πορθμοῦ Σμιθ εἶναι πολυπληθής. Τὸ χρῶμά των δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐποχῆς. Αἱ λευκαὶ εἶναι πολυπληθέστεραι τῶν κυανῶν ἀλλὰ καὶ ἐκτιμῶνται ὀλιγώτερον. Αἱ δύο παραλλαγῆ ὅμως μιγνύονται καὶ πολλάκις οἱ Ἐσκιμῶι λέγουσι, «ὁ πατήρ ἦτο κυανὸς καὶ ἡ μήτηρ λευκὴ» καὶ ἀντιστρόφως. Τὸ δέρμα τῆς κυανῆς ἀλώπεκος εἶναι πολυτιμώτατον καὶ τιμᾶται ἐξαπλασίως ἢ ἐπταπλασίως τοῦ τῆς λευκῆς· φονεύουσι κατ' ἔτος 1000 ἕως 2000 ἀλώπεκας ὧν τὰ δύο τρίτα λευκαὶ καὶ τὸ ἐν τρίτον κυαναί. Οἱ Γροιλλανδοὶ δὲν φονεύουσι τὸ θέρος ἀλώπεκας, διότι τότε τὸ δέρμα των δὲν ἀξίζει.

Πλὴν, τὸ παρέχον περισσοτέρας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν ἐκείνων μερῶν, εἶναι ὁ κύων. Ὁ σκύλος τῶν Ἐσκιμῶν ἀνήκει εἰς ἰδιαιτέρον εἶδος ἀμερικανικόν· τοῦλάχιστον οἱ κύνες τῆς Καμοσχιάκας, τῆς Σίλικης, τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ πορθμοῦ Δαβίβ καὶ τῆς Γροιλλανδίας φαίνονται ἀνήκοντες εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος· ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ἐγγχωρίου τοῦτου εἶδους εἰς τὴν δανικὴν Γροιλλανδίαν ἀπαντᾶται καὶ ἄλλο προερχόμενον ἐκ τῆς ἐπιμιξίας τῶν ἐγγχωρίων καὶ τῶν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν φερθέντων κυνῶν· ἡ γενεὰ αὕτη ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων Μσεκέ. Χρησιμεύουσι δὲ οἱ κύνες πρὸς μεταφορὰν φορτείων, συρομένων ἐπὶ τῶν πάγων. Οἱ Ἐσκιμῶι τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ πορθμοῦ Διβιδ θέτουσι καὶ κύνα λυμένον νὰ προπορεύηται τοῦ συρομένου φορτείου καὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὁδηγός, ὁ ὁποῖος μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἀποφεύγει πάντα τὰ μέρη ὅπου ὁ πάγος εἶναι τεθραυσμένος. Εἰς τὰ βόρεια τῆς Γροιλλανδίας οἱ κύνες προσέτι χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰ κατὰ τῶν ἄρκτων κυνήγια ὡς καὶ ἐπίσης ἐνίοτε εἰς τὰ κατὰ τῶν φωκῶν. Προσέτι οἱ Γροιλλανδοὶ θεωροῦσι πολύτιμον τὸ κρέας τῶν κυνῶν, τὸ ὁποῖον τρώγουσι μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Μὲ τὸ δέρμα δὲ τῶν φονευμένων κυνῶν κατασκευάζουσι ὑποδήματα καὶ μὲ τὸ τῶν νέων φορέματα διὰ τὸν χειμῶνα.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΙ

Πρῶτοι οἵτινες ἐπενόησαν, καθὼς λέγεται, ἀερόστατον εἶναι δύο ἀδελφοί, Στέφανος καὶ Ἰωσήφ Μοντγολφιέρος, κατασκευασταὶ χάρτου ἐν τῇ μικρᾷ γαλλικῇ πόλει Ἀννοναίη. Οὗτοι νομίσαντες ὅτι ὁ ἤλεκτρισμός εἶναι ἡ αἰτία ἣτις κρατεῖ ὑψηλὰ τὰ νέφη, ἐφαντάσθησαν νὰ κατασκευάσωσιν ἀέρα ἠλεκτρικόν ἐλαφρότερον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ καὶ ἐπομένως τείνοντα νὰ ἀναβῆ εἰς τὰ ὕψη, κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἀρχιμήδου, καίοντες μαλλίον καὶ ἄχυρον βεβρεγμένον. Τὴν 5 λοιπὸν Ἰουνίου (ε. ν.) 1783 ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας τῆς Ἀννοναίης ἐφέρθη μεγάλη σφαῖρα ἐκ πανίου, κεκαλυμμένη μὲ χάρτην, χωρητικότητος 866 περίπου κηθικῶν μέτρων, ἀνοικτὴ πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἔχουσα ὑπ' αὐτὴν κρεμαμένην ἑστίαν, ὅπου κατασκευάζετο τὸ ἀέριον, ὡς ἔλεγον, καὶ πληρωθεῖσα ἐκ τούτου ἀφῆθη

ἐν μεγάλῃ πομπῇ νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν ἀέρα. Ἀνῆλθε 1000 περίπου μέτρα καὶ ἔπειτα κατέπεσεν εἰς μίαν λεύγαν ἀπόστασιν. Ἀφοῦ ἢ ἐκθεσις τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου γεγονότος ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν προσεκλήθη ὁ Στέφανος Μοντγολφιέρος εἰς Παρισίους καὶ ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα μὲ ἐξοδα τῆς Ἀκαδημίας.

Ἀλλὰ σύμπασα ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἀνυπνόμως περιέμενε νὰ ἴδῃ τὸ πρωτοφανές τοῦτο θέαμα· ἕρπαιος λοιπὸν ἠνοιχθῆ ὁ δὲ φυσικομαθηματικὸς Κάρολος ἀνέλαβε νὰ ἐπιστατήσῃ πρὸς κατασκευὴν ἀερόστατου, τὸ ὁποῖον καὶ κατασκευάσθη εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῶν ἀδελφῶν Ἀλβέρτων, κατασκευαστῶν ὀργάνων τῆς φυσικῆς. Κατὰ σύμπτωσιν περιέργων, ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τὸ ὑδρογόνον εἶχεν ἀνακαλυφθῆ πρὸ ἐξ ἔτων ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Καβαντύς. Τοῦτο ὁ Κάρολος μετεχειρίσθη πρὸς πλήρωσιν τοῦ ἀερόστατου, τὸ ὁποῖον τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1783 ἐκ τοῦ μέσου τοῦ κήπου τοῦ Κεραμικοῦ καὶ ἐνώπιον τριακοσίων γιλιᾶδων θεατῶν χειροκροτούντων ἀφῆθη εἰς τὸν ἀέρα. «Οὐδέποτε, γράφει ὁ Μερσιέρος, μάθημα φυσικῆς ἐδιδάχθη ἐνώπιον τόσοσιν πολυπληθοῦς καὶ τόσοσιν προσεκτικοῦ ἀκροατηρίου.» Ἡ πτώσις του, προελθοῦσα ἐκ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἀερίου, κατετρόμαξε τοὺς χωρικοὺς εἰς τὸ μέρος τῶν ὁποίων ἐγένετο. Ἐτρεξαν συσσωματομένοι καὶ νομίζοντες τὸ ἀερόστατον ὡς τὸ δέρμα τέρατος τινος, ἤρχισαν νὰ τὸ λιθοβολῶσι νὰ τὸ κατατρύψωσι καὶ νὰ τὸ μαστίξωσιν.

Ὀλίγας μετὰ τοῦτο ἐβδομάδας ὁ Στέφανος Μοντγολφιέρος διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Ἀκαδημίαν, ἐπανελάβεν ἐν Βερσαλλίαις ἐνώπιον τῆς αὐλῆς, τὸ ἐν Ἀννοναίῃ πείραμα, μεταχειρισθεὶς ἀερόστατον γεμισθὲν μὲ θερμὸν ἀέρα, τὸ ὁποῖον ἀνῆλθε μέχρι πεντακοσίων μέτρων, ἀναβιάσαν μὲ ἑαυτοῦ ἐν πρόβατον ἕνα ἀλέκτορα καὶ μίαν γῆσαν (πάπιαν) ἐντὸς κλωβοῦ ὑπ' αὐτὸ κρεμασθέντος. Τὰ ζῶα ταῦτα, πεμφθέντα ὡς πρόσκοποι εἰς τὸν ἀέρα ἐπέστρεψαν ζῶντα καὶ ὑγιᾶ εἰς σημεῖον ὅτι καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἦτο δυνατὴ ἡ ἀεροπορία.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐπέσει τὸν Μοντγολφιέρον νὰ κατασκευάσῃ ἀερόστατον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ δύναται νὰ ἐπιβῶσιν ἄνθρωποι.

Προσέθηκε λοιπὸν περίξ τῆς ὁπῆς εἶδος ἐξῆς· τοῦ κυκλικοῦ ἐξ οἴσου καλυμμένου μὲ ὕφασμα καὶ ἔχοντος κυκλίδας ἐφ' οὗ νὰ στέκωνται οἱ ἀεροπόροι. Ἐπὶ τοῦ ἐπικινδύνου δὲ τούτου μηχανήματος δύο νέοι, ὁ φυσικομαθηματικὸς Ηιλαίτρος Ροζιέρος καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Μαρκίσιος Ἀρλάνδος, ἐτόλμησαν νὰ ἀνέλθωσιν. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἐκ τινος κήπου πλησίον τοῦ δάσους τῆς Βουλωνίας (τοῦ κήπου τῆς Βωδῆς) τὴν 21 Νοεμβρίου 1783. Ἡ ἀεροπορία των ἐστάθη εὐτυχὴς ὅτε δὲ κατήρχοντο τοὺς ὑπεδέχθησαν ἐν ἀληθῇ θριάμβῳ. Ἡ μηχανὴ των εἶχεν 70 ποδῶν ὕψος καὶ 46 διάμετρον, χωρητικότητα δὲ 60,000 κηθικῶν ποδῶν καὶ ἐσήκωνε 16—18000 λίτρας. Οἱ ἀεροπόροι ἐπάτησαν τὴν γῆν ἐν τῇ ἐξοχῇ ἡσύχως ἀφοῦ διέτρεξαν ἐντὸς 20—25 λεπτῶν 4—5000 πήχεις.

Μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ Κάρολος καὶ ὁ Ροβέρτος ἀνέβησαν καὶ οὗτοι ἐκ τοῦ κήπου τοῦ Κεραμικοῦ, μεταχειρισθέντες ἀερόστατον πεπληρωμένον ὑδρογόνο. Θεαταὶ εἶχον συρρέουσαι ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τῶν Παρισίων. Δύο μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των ὥρας κατῆλθον πάλιν ἐννέα λεύγας μακρὰν, εἰς τὴν Ηεδιάδα τοῦ Νέσλου.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας ταύτης ἀναβάσεως ἀρχίζει νέα ἐποχὴ εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀεροπορίας καθότι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Κάρολος ἐπενόησεν ὅλους τοὺς τρόπους οὓς ἔκτοτε μετεχειρίσθησαν οἱ ἀεροπόροι· τὴν γλωσσίδα, τὸ σκαφίδιον, τὸ σχοινίον, τὴν ἐκ καουτσούκ ἀλειφὴν ὅπως μὴ διαφεύγῃ τὸ ὑδρογόνον καὶ τέλος τὴν χρῆσιν τοῦ βαρομέτρου, δι' οὗ δεικνύεται τὸ ὕψος εἰς ὃ φθάνει τὸ ἀερόστατον.

Ἐκτοτε αἱ ἀεροπορίαι ἤρχισαν νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συχνά, ἐνῶ δὲ ἐν ἔτει 1783 τέσσαρες μόνον ἦσαν οἱ ἀεροπόροι, ἦτοι ὁ Ηιλαίτρος, ὁ Ἀρλάνδος, ὁ Κάρολος καὶ ὁ Ροβέρτος, ἢ μᾶλλον πέντε καθότι ὁ ξυλουργὸς Βελκὸξ καὶ ἐν Φιλαδελφείᾳ καὶ ἐν Λονδίῳ εἶχε κάμει ἀεροπορικὰς ἀποπείρας, τὸ 1784 ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερέβη τοὺς 50.

Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὁ Βλαγκάρδος συνέλαβε σκοπὸν καθ' ὑπερβολὴν τολμηρὸν ἐκείνη τῇ ἐποχῇ, συνεπεία τοῦ ὁποῖου ἐκήρυξεν ὅτι ἅμα εὖρη ἄνεμον κατάλληλον θὰ διέλθῃ ἐκ Δούβρου εἰς Καλοὶ δι' ἀερόστατου. Τὴν 7 Ἰανουαρίου λοιπὸν 1785 ἔχον συναεροπόρον τὸν Ἀμερικανὸν Ἰεφρῆν, ἀνέβη ἐκ τῆς παρα-

λίας τοῦ Δούβρου, δι' ἀεροστάτου πεπληρωμένου ὑδρογόνου. Αἱ κατὰ τὴν ἀεροπορίαν περιπέτεται ἦσαν φρικταί, καὶ μόλις ἠδυνήθησαν οἱ ἀεροπόροι νὰ φθάσωσιν εἰς τὰ Ἀγγλικὰ παράλια ἀφοῦ ἔρριψαν καὶ αὐτὰ των τὰ φορέματα ὅπως ἐλαφρυνθῆ τὸ ἀερόστατον. Ἡ ὑποδοχὴ ἣ ὁποία τοῖς ἔγεινεν εἰς Καλαὶ ἦτο λαμπρὰ, ὁ Δήμαρχος προσέφερεν εἰς τὸν Βλαγκάρδον γράμματα δι' ὧν τῷ ἐκοινοποιεῖτο ὅτι ἡ πόλις Καλαὶ τὸν πολιτογραφεῖ καὶ τὸ ἀερόστατόν του κατετέθη ἐντὸς τῆς κυριωτέρας ἐκκλησίας τῆς πόλεως. Μετὰ τινὰς ἡμέρας παρηγγέλθη νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅστις τῷ προσέφερε 1200 λίρας ἐτήσιον δωρεάν καὶ 1200 ἐφάπαξ περιπλέον. Ἡ βασίλισσα, ἣτις ἐπαίξεν, ἐθεσεν εἰς τὴν τύχην του ἐν χαρτίον, καὶ κερδήσασα μέγα χρηματικὸν ποσὸν διέταξε νὰ τῷ δοθῆ. Πλὴν ταῦτα πάντα ἐκίνησαν τοὺς φθονερούς νὰ τὸν ἀποκαλέσωσι Δὸν Κισῶτον τῆς Μάγχης.

Τὴν 15 Ἰουνίου οἱ ριφοκίνδουοι Πιλαίστρος καὶ Ρωμανὸς ἐπεχείρησαν παρομοίαν ἐκδρομὴν, σκοπεύοντες νὰ μεταβῶσιν ἐκ Γαλλίας εἰς Ἀγγλίαν. Δυστυχῶς ὁμως ὑπὸ τὸ κυριῶς ἀερόστατον ἐφαντάσθησαν νὰ θέσωσι καὶ δεῦτερον ἐκ τῶν τοῦ Ποντογολφιέρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' αὐτὸ τὴν ἐστίαν του. Τὸ τοιοῦτον, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ Βιῶτου, ἦτο κάμηνος ὑπὸ ἀποθήκην πυρίτιδος. Ἄμα ἐφθασαν εἰς 600 μέτρων ὕψος τὰ ἀερόστατα ἤναψαν καὶ ἐκάησαν παρὰ τὰ παράλια τῆς Βουλωνίας. Τὸ σῶμα τοῦ Πιλαίστρου εὐρέθη εἰς τὸν ἐξώστην κατασυντετριμμένον, ὁ σύντροφός του ἐξῆ εἰσέτι ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη οὔτε μίαν λέξιν νὰ προφέρῃ καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐξέπνευσεν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πιλαίστρου πολλαὶ ἀναβάσεις καὶ πολλαὶ ἀεροπορίαι ἐξετελέσθησαν, ἅς ἀδύνατον νὰ αναφέρωμεν πάσας.

Ὁ Βιῶτος καὶ ὁ Γαίη Λουσσὰκ ἐπεχείρησαν τὸ 1804 ὥραιαν τινα ἀεροπορίαν καθ' ἣν πολλὰ καὶ σπουδαῖα μετεωρολογικὰ παρατηρήσεις ἐγένοντο. Ἐκείνη, ἣν μετὰ ταῦτην μόνος ὁ Γαίη Λουσσὰκ ἐπεχείρησεν ὑπῆρξεν ἔτι ἀξιοσημείωτος διὰ τὰς πολλὰς ἀνακαλύψεις μετ' ὧν ἐπλουτίσθη ἡ ἐπιστήμη καὶ διὰ τὸ μέγα ὕψος (7016 μέτρα) εἰς ὃ ἐφθασεν ὁ περίφημος αὐτός φυσικός. Μετὰ τοῦτον ὁ Κ. Γρήν ἀνέβη ἔτι ὑψηλότερον. Εἰς τὰ ὕψη κείνα τὸ θερμόμετρον κατῆλθε μέχρι 32 ἑκα-

τοστομέτρων, τὸ δὲ ἑκατοβάθμιον θερμομέτρον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐδείκνυε βαθμοὺς 31 κατῆλθεν 9 1 (2 ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἐπεταχύνθησαν ἕνεκα τῆς ἀρεώσεως τοῦ ἀέρος. Ὁ Γαίη Λουσσὰκ παρετήρησεν ὅτι ὁ σφυγμὸς του ἐκτύπα 120 ἐνῶ συνήθως μόνον 66 ἐκτύπα. Εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο ὕψος, ὁ οὐρανὸς φαίνεται βαθὺς γαλάζιος πλησιάζων πρὸς τὸ μελανὸν χρῶμα καὶ σιωπῆ ἀπόλυτος βασιλεύει περὶ τὸ ἀερόστατον.

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀστεροσκοπείου τῶν τεχνῶν ὁ Γαίη Λουσσὰκ κατέβη μετὰξὺ Ρουέννης καὶ Διέππης, διατρέξας περίπου 30 λεύγας εἰς 6 ὥρων διάστημα. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Ἅγιος Γουργῶν, παρὰ τὸ ὁποῖον κατῆλθε, μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐξετέλεσεν ὅλας τὰς παραγγελίας του σκοπούσας τὴν πρόληψιν βιαίων τοῦ σκαφιδίου κτύπων ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ βλαφθῶσι τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα.

Μετὰ τὸν Βιῶτον καὶ Γαίη Λουσσὰκ οἱ κύριοι Βαρράλ καὶ Βίξιος ἀπεφάσισαν τὸ 1850 νὰ ἀνέλθωσιν εἰς μέγα ὕψος διὰ νὰ σπουδάσωσιν ἐπισταμένως πολλὰ ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα τὰ ὁποῖα ἀτελῶς ἐγινώσκοντο. Ἡ ἀνάβασις των ἐξετελέσθη τὴν 29 Ἰουνίου ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ ἀστεροσκοπίου τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ ἡ μηχανὴ των δὲν ἦτο κατάλληλος, προσέτι δὲ ὁ ἀνεμος ἔπνεε σφοδρὸς καὶ οἱ δύο ἀεροπόροι διέτρεξαν μέγαν κίνδυνον. Τὸ ἀερόστατον ἐσχίσθη παρὰ τὸν ἰσημερινόν του, κατέβησαν δὲ παρὰ τὸ Λαγνὸν ἐντὸς ἀμπελωνος.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀνῆλθον πάλιν, ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ κήπου τοῦ ἀστεροσκοπείου καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀνῆλθον εἰς ὕψος 8000 μέτρων· τὸ θερμομέτρον κατέβη μέχρι 39 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Τότε ἀφέθησαν πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐφθασαν ἐπὶ τῆς γῆς παρὰ τὸ χωρίον Ρεῦ τῆς ἐπαρχίας Κουλομμιέρης.

Τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1863 κολοσιῶτον ἀερόστατον, Γίγας ὀνομαζόμενον, ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἀέρα μετὰ θαυμασίας ταχύτητος. Σκοπὸς τῆς ἀεροπορίας ταύτης ἦτο νὰ συστηθῆ τακτικὴ διὰ τοῦ ἀέρος συκοινωνία, ἣτοι νὰ γείνη ἀρχὴ ἀεροποριῶν τακτικῶν μετὰξὺ διαφόρων τόπων· ἀλλὰ δυστυχῶς μεγάλη ἀποτυχία ἐπηκολούθησε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο πείραμα. Πείραμα παρόμοιον ἐπανελήφθη τὸ 1867 ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπέτυχεν.